Яблуня була й не стара, але вже почала всихати, хоч ще родила великі яблука.

Вони достигали аж восени. З зелених повільно ставали білими, а потім непомітно жовтіли і падали.

Інколи навіть у хаті чутно було, як, прошелестівши між гілля, бухкалося яблуко об землю.

Костик тоді вибігав із хати і шукав те яблуко. Знаходив його в пожовтілій жухлій траві і нюхав, бо любив той запах. А пахло яблуко медом і завжди світилося, начеб усередину його, якраз там, де зернятка, хтось уставив маленьку лампочку і засвітив її.

Якось батько сказав:

— Треба спиляти яблуню. Дуже застує вікно. Та й користі з неї вже ніякої не буде — всихає...

— А як на мене, то хай би стояла,— озвалася на те мати.— Це ж пам'ять про діда Максима — ще він її посадив. А як садив, то казав: "Я, діти, вже не скуштую з неї яблук — ви їстимете та мене згадаєте..."

— Я б і не проти, але ж диви: в шибки гіллям упирається, майже в вікно залізла,— пояснив батько.

— Може, вона до нас у хату хоче,— сказав Костик, що чув ту розмову.

— Ну ти й придумаєш! — усміхнувся батько.

— А чому б і ні?

— У хаті дерева не ростуть.

— Шкода,— зітхнув Костик.— З яблунею було б цікавіше. І взимку вона не мерзла б. Може, сохне вона од морозів?

— А ти знаєш, Костику, правда. Морози торік і позаторік — як найнялися, ніколи наче таких не було.

— От бачиш, тату, чому вона сохне!

— А в нас за роботою якось і руки не дійшли закутати яблуню на зиму. Тепер таки доведеться зрізати.

— Не треба зрізати,— попрохав Костик.— Як же ми будемо без неї?

— Іншу посадимо.

— Мені цієї шкода!

— Все одно ж пропаде.

— А може, не пропаде? Давай врятуємо її!

— Давайте спробуємо,— підтримала Костика й мама.— Деревина ж тільки почала всихати, а раптом — не пізно...

Коли настали холоди й зовсім облетіло листя, тато поспилював сухі гілки, а Костик з мамою обмазали глиною всі ті місця.

Потім обкутали стовбур старим непотрібним одягом. Ще й туго підперезали дерево мотузкою.

— Отепер їй тепло буде,— сказав Костик.— Не страшні ніякі морози.

Обкутана яблуня перестояла зиму.

А навесні вони зняли з неї той кожух і побілили стовбур вапном.

Щоб шкідливі комахи не заводилися і не псували кору.

А коли настали зовсім теплі дні, яблуня викинула бруньки й зацвіла.

І на ній не було жодної сухої гілки.

— Житиме наша яблунька,— сказала Костикові мама.— Не помре деревина...

— Я знав, що так буде! Знав! — підстрибнув на радощах Костик.

І стоїть вона при вікні, світить білим цвітом і в хату, і на весь двір.

І хто не йде вулицею — неодмінно на неї дивиться. Бо дуже гарна та яблуня в цвіту.

Біла яблуня і біла хата стоять поряд. Одна на одну дивляться.